

EU – Do Sada Najsloženiji Projekt Rimokatoličke Crkve?!

November 28th, 2012

Ratifikacijom Lisabonskog sporazuma od svih 27 zemalja članica EU stvorena je do sada najveća europska superdržava. Po tvrdnjama nekih analitičara, EU bi se sada mogla zvati Sjedinjene Europske Države (USE). Ali za razliku od stvaranja USA, čemu je prethodio težak genocid i potpuno istrebljivanje starosjedilaca u mnogim krajevima obje Amerike, stvaranje USE je bilo mnogo kompleksnije, pošto su mnogi vlastelini, kraljevi i feudalci pružali stoljećima žestok otpor.

Iako danas moćnici EU nastoje državama članicama nametnuti što više "demokracije", spomenuti Lisabonski sporazum je zapravo na zaobilazan način izbjegao referendumsko izjašnjavanje građana. Tamo gdje je i bilo nekog referenduma, vidjelo se da narod uopće nije oduševljen ovakvom nadnacionalnom političkom konstrukcijom. A kad narod nešto ne želi, onda mu se to mora lukavo upakirati u ono što on može prihvatiti. I to je bio mukotrpan zadatak EU kreatora.

Zato ni prvi predsjednik EU nije izabran na referendumu, već na tajnom sastanku Vijeća EU. Čovjek koji je izabran čak nije ni poznat političkim krugovima izvan Belgije.

Njegovo ime je Herman van **Rompuy**. Njegovo prezime se teško izgovara čak i u multikulturalnoj EU. Čovjek neupadljivog lika i još manje primjetnog dijela. I zemlja iz koje potječe, Belgija, ne može se pohvaliti povijesnim značajem. Bar ne za njene stanovnike. Ali, za divno čudo, baš u njoj je sjedište EU i NATO-a, najmoćnije vojske svijeta.

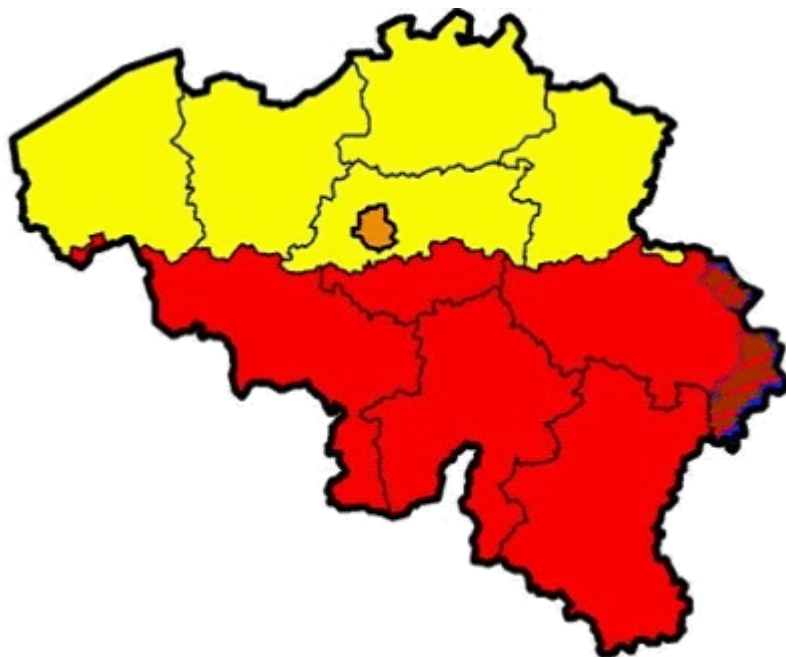
Zašto u Belgiji, u Bruxellesu?

NACIONALNA ALKEMIJA

Belgija je nastala 1830. jednostavnim odvajanjem južnog dijela teritorija od države koju znamo kao Nizozemska. Ime Nizozemska (Netherland) označava da se radi o velikoj ravnici, dobrim dijelom i ispod razine mora, dok je Nizozemska naziv koji su ovoj zemlji dali Rimljani kada je bila njihova provincija.

U Nizozemskoj živi germanski narod koji sebe naziva Dači (što je najvjerojatnije oblik riječi Deutsch – Dojč), a na starom njemačkom znači – ljudi. Deutschland je zemlja germanskih ljudi.

U Belgiji danas živi šest milijuna Dutch-a (koji govore svoj jezik) i oni žive u sjevernom dijelu zemlje nekada nazvanom Flandrija. Svi oni koji tu žive nazvani su tako Flamancima. U južnom dijelu Belgije, nazvanom Valonija, živi četiri milijuna Francuza, koji i dalje govore svoj francuski jezik, ali se ne zovu Francuzi već Valonci. ***(Ovo je analogno stvaranju Crnogoraca, Vojvođana, Bošnjaka, Hrvata, Srba i Makedonaca. Analogija nije slučajna, jer su tvorci i jednog i drugog nacionalnog i etničkog parceliranja isti.)***

Belgija - Valonija i Flandrija

Dakle, Flamanci i Valonci nisu nikakvi novi narodi, već nova konstrukcija napravljena od Dutch-a (dojci) i Francuza. Ono što je karakteristika jednog naroda je jezik, i ne postoje dva naroda koji imaju isti jezik, niti jedan narod sa dva jezika. Ali, ako teritoriju na kojoj jedan narod živi podijelite državnom granicom – dobivate nacije.

Riječ "nacija" potječe od latinske riječi "natio" i označava rođenje (mjesto rođenja). Onda namjerno kroz povijest, preko knjiga i masovnih medija, napravite zbrku ova dva pojma i ljudi više ne razlikuju narod od nacije. Tako umjetno oblikovane nacije postaju narodi, ali bez svog izvornog jezika i kulture.

Njihov dotadašnji jezik nazvati novim imenom i izmjene neke riječi i ... I dobijete, npr., Crnogorski, hrvatski, bošnjački itd.. – Jezik.

U suštini on je i dalje onaj stari kojim su se sporazumijevali i prije. **Za pravljenje prikladnih rječnika i stvaranje novih jezičnih konstrukcija zadužena je učena masonerija.** Za potrebe jedne takve tvorevine nazvane Kraljevina Srba, Hrvata i Slovenaca, a kasnije preimenovane u Jugoslavija, **masoni Dositej Obradović i Vuk Karadžić napravili su i srpsko-hrvatski jezik.** Na njemu je ispisan i ovaj tekst.

Ovakve umjetne diobe, preseljavanja, pokrštanja, mijenjanja imena narodima, ali i osobna imena stanovnika određenih područja – dio su europske povijesti, ali i Indije i Amerike i Afrike. Tako je Rimokatolička crkva vještom "alkemijom" stoljećima zatirala izvorni nacionalizam i osjećanje pripadnosti određenom narodu ili feudu.

Naravno feud koji je kontrolirao vladar odan katoličkoj vjeri bio je bolji što je u njemu nacionalizam bio izgrađeniji. Ali, ako vladar nije bio spreman da se potčini ovoj crkvi, morao je biti detroniran, a narod pokršten, denacionalizovan ili pobijen.

Podijeli i zavadi, pa vladaj!

Europska unija sastavljena od 27 država članica upravo počiva na ovako prekrojena, pokrštenim i podijeljenim narodima i katoličanstvu odanoj vlasteli, kojoj je vrhovno svećenstvo odobrilo krunu. Bombardiranje Jugoslavije – Srbije 1999, čime je proslavljeno 50 godina NATO saveza, savršeno je pokazalo sklad ove mašinerije.

Iako je sve pokrenuto na fabricirane informacijama, nijedan europski vladar niti visoki državnik u EU nije se bunio i suprotstavio. Državna suverenost je očito još tada bila samo mislena imenica, pa je ratifikacija Lisabonskog sporazuma praktično samo formaliziranje onoga što je i prije deset godina funkcioniralo.

To se zove demokratski centralizam i pluralizam – svi imaju pravo da misle isto ili slično. Ali smjernice za odluke stižu iz jednog mjesta i moraju se provoditi bez obzira na vlastito mišljenje. Da li je i Titova SFRJ bila samo mali probni sustav za EU?

Ali, formiranje superdržave s demokratskim centralizmom uopće nije bio jednostavan pothvat i potrebna su bila stoljeća da bi se podobne društvene zajednice i nacije napravile. I to je, naravno, mogla raditi samo institucija koja je u stanju opstati stoljećima i koja funkcionira u formi veoma učenog bratstva. Braća umiru tjelesno, ali Sveti duh i (Božji) zadaci se prenose na nove naraštaje.

Stvaranje EU je tako epilog tisuću godina duge borbe za prevlast između svećenika (odavno ustanovljene društvene elite za upravljanje ljudskim dušama) i feudalaca koji imaju posjed, radnu snagu i vojsku i materijalna dobra.

Duhovnjaci ta materijalna dobra moraju na neki način uzeti od njih (možete to nazvati i reketiranjem vlastele), a sa druge strane često gramziva i nesposobna

vlastela može računati da će mu narod mentalno obrađen vjerom, biti miran i pokoran. Crkva je upravo ekspert za takve poslove. A to se mora debelo platiti i to uglavom zlatom i dijamantima. Papirnati novac služi samo običnom narodu. Ova simbioza duhovnog i materijalnog funkcionira uspješno već tisućama godina. Ali, krajnji cilj svećenstva je jedno tijelo sa glavom. To znači da Sveti duh koji upravlja bude i vlasnik svih materijalnih dobara. Neki to nazivaju "Kristovim carstvom", a neki Novim svjetskim poretom. Učenje Isusa Krista sa ovim "kršćanstvom" nema nikakve veze.

Zato je odnos katoličkog svećenstva i vladara kroz stoljeća bio nategnut, a sami vladari su uvođeni u teške ratove. Strategija duhovnih mudraca je bila u načelu: Divide et impera!

Za osvajanje je najvažnije imati MOĆNU VOJSKU

Pošto svećenstvo nema svoju vojsku, ono je razradilo vještinu uvjeravanja kako bi za svoje križarske ratove koristilo nacionalne vojske. Tako su Španjolci nakon osvajanja Amerike bili puni zlata i u 16. stoljeću su postali svjetska vojna supersila. Njihova borbenost i nemilosrdnost bile su posljedica 760 godina duge tiranije koju su doživjeli od Mavra, a onda teške crkvene inkvizicije.

Nakon teške inkvizicije, Španjardi su "U ime Boga" krenuli u veliku pljačku Novog Svijeta. Upravo zahvaljujući ovakvim križarskim pohodima suvremeni "Zapad" je postao "razvijen", "napredan" i bogat.

Kada se danas netko na zaostalom i siromašnom Balkanu otvoreno divi "svjetlosti Zapada" on očito ne poznaje pravu europsku povijest. Ugledne vojvodske i lordovske titule često samo pokazuju stupanj umijeća u pljačkanju i zločinima za račun vlastelina ili svećenika.

Za pokoravanje protestantske Engleske, Španjardima je bilo neophodno da se njihova takozvana "nepobediva armada" iskrca na britanskom otoku, a idealna pozicija za to bila je obala tada Ujedinjenog Nizozemskog Kraljevstva. Ali, nizozemske vojvode se nisu dale pokoriti i pružen je žestok otpor ovoj moćnoj armadi u papinskoj službi.

Tako je, u tada nizozemski Bruxelles (1567.), poslan ju Vojvoda od Alve, koji je Nizozemce šest godina teško terorizirao. Osnovao je i preki sud za sve koji su se bunili.

Prvog lipnja 1568. u Bruxellesu je pogubljeno 12 plemića, a tjedan dana kasnije i grofovi od Egmond i Horne. Imenovano je "Krvavo veće Albinog Tribunala, koje je i optuživalo i presuđivalo. (Današnji Haški tribunal je samo nasljednik ove stare inkvizicije.

Španjolski vladar Filip II, koji je Vojvodu od Alve i poslao u Nizozemsku, veljače 1568. je čak naredio da se pobiju svi stanovnici Nizozemske, njih oko tri milijuna. Papskoj inkviziciji su posebno smetali nepokorni, a uspješni nizozemski feudalci, trgovci i učeni bogati ljudi.

Tako je 1573. oko 30.000 španjolskih vojnika napravilo opsadu oko nizozemskog grada Haarlema, gdje se zatvorilo isto toliko stanovnika koji su

pružali otpor sedam mjeseci. Grad je bio opasan kanalima i zidinama, a iznutra su ga branile i žene. Ali, kada im je ponestalo hrane, morali su se predati. Tada je španjolska armada napravila pravi masakr ubijajući sve pred sobom.

Gnjev Španjarda u službi katoličke inkvizicije vukao je korijene odavno.

Tako je ezuit u civilu, *Balthasar Gerards*, 1584. ubio nizozemskog princa William Oranskog, koji im se tako žestoko odupirao sa svojom vojskom da je bogata Španjolska zbog tog rata doživjela bankrot. Povjesničari kažu da je to prvi atentat na nekog monarha izvršen vatrenim oružjem.

Dinastijska veza Nizozemske i je bila najveća prepreka

Veliki problem "nepobjedivoj armadi" je predstavljao savez Engleske i Nizozemske nastao zbog bliskih rodbinskih veza protestantske dinastije Stewarta s nizozemskom Oranskim dinastijom.

Ovaj moćni savez je 1639. upravo vojno porazio "nepobjedivu armadu" na južnoj obali Engleske, kada su Španjolci planirali svrgnuti kraljicu Elizabetu I. Ideja je bila da se španjolska armada, koju je predvodio Medina Sidonija, na južnoj engleskoj obali sjedini sa snagama vojvode od Parme i tako zajedno uđu u Englesku. Ali, nisu uspjeli.

Španjolska armada

Tada je katoličkim vojnim stratezima postalo jasno da za svoje križarske ratove (koje će kasnije pokrenuti i u pohodu na Indiju) moraju imati bolju vojsku upravo s mornaricom kakvu je imala Engleska. Trebalo je nekako pridobiti Englesku za križarske ratove.

Ali, engleski kralj Charles I ne samo što je bio zagriženi protestant već nije dozvoljavao da mu razni savjetnici i parlamentarci nameću političke odluke. A ti savjetnici su često bili podmetnuti agenti Vatikana, koji su nastojali da iznutra oslabe njegovu vlast.

Sa druge strane kanala moćni nizozemski trgovci su se bogatili i sve više otiskivali preko Atlantskog oceana u Novi svijet. Tamo su gradili svoje kolonije i širili biznis. Tako su 1625. na rijeci Hudson osnovali i grad nazvan Novi Amsterdam (današnji New York).

Zato se iz Vatikana krenulo u smišljanje paklenog plana da se Engleska, kao nizozemski najveći saveznik, pokuša razoriti iznutra. Zadatak da detronira Charles I i Englesku vrati pod patronat Rimokatoličke crkve dobio je Oliver Cromwell.

Čim se dočepao vlasti Cromwell je naredio da se Charlesu I odrubi glava, što je učinjeno javno 1649.

Novi režim u Engleskoj je onda potpuno promijenio svoju politiku prema Nizozemskoj, nastojeći od saveznika napravi neprijatelja. Parlament kojim je Cromwell lako manipulirao (jer demokracija zato i služi da bi se običnim ljudima perfidno manipuliralo) donio je Navigacijski zakon, koji je nalagao da sav uvoz u Englesku mora ići engleskim brodovima ili brodovima koji su vlasništvo proizvođača robe. To je očito bilo usmjereno protiv nizozemskih trgovaca i brodovlasnika.

Oliver Cromwell

Naravno Španjolska je prva priznala Cromwell-ov režim. I on je ubrzo objavio i rat Nizozemskoj.

Tako je Vatikan konačno imao pod svojom kontrolom englesku mornaricu pa je ona vremenom postala nova europska i svjetska imperija. Englezi su počeli ratovati na zapadu i istoku, kao i u Africi, ne znajući da zapravo vrše kolonizaciju za račun Rimokatoličke crkve, dok je narod upadao u dugove i plaćao ova ratovanja.

Za razliku od engleskog kralja Jamesa II, koji je imao titulu vojvoda od Yorka i bio spreman Englesku držati u službi Katoličke crkve, unuk nizozemskog vladara Williama Oranskog nije bio takvog stava. Tako je William III Oranskim 1688. svrgnuo Jamesa II sa vlasti, pa su Nizozemci ovim činom Engleze zadržali u protestantskoj vjeri. Vojvoda od Yorka je inače poznat i po tome što je od Nizozemaca preoteo Novi Amsterdam i preimenovao ga u New York.

To ime najbolje pokazuje ko vlada njime i danas. Ako ovome dodate i rimski stil gradnje kojim obiluje Capitol Hill u Washington-u, još vam je lakše da zaključite tko vlada čitavom federalnom upravom u USA. Zato nije ni čudno što je USA zdušno radila na stvaranju UE tj.. USE.

Spajanje USA i USE je možda samo pitanje vremena.

OD NIZOZEMSKJE DO BELGIJE

Tako su iste moćne duhovne snage koje znaju upravljati ljudskim uvjerenjima natjerale 1830. Dutche (Dojče) i Francuze, iz Flandrije i Valone, da postanu Belgijanci. Učinjeno je to orkestriranjem građanske revolucije u Ujedinjenom Kraljevstvu Nižih Zemalja. Odvojen je južni dio zemlje (baš kao i nedavno Kosmet od Srbije).

Odvajanje je tražilo većinsko katoličko stanovništvo, koje je živjelo u ovom dijelu Nizozemskog kraljevstva. Odcjepljeni dio nazvan je Belgija po staroj rimskoj provinciji Gallia Belgica. Londonska konferencija na kojoj su sudjelovale glavne europske sile priznala je nezavisnost Belgije i na prijestolje je 1831. doveden Leopold I (od Saxe Koburga), kralj svih Belgijanaca, odan katoličanstvu.

Da princeza Sharlota od Walesa (jedina kći engleskog kralja Georgea IV) nije umrla prilikom porođaja 1817. (Pošto su joj "doktori" ispuštali krv i izgladnjivali je prije poroda i totalno je oslabili), ona i njezin muž Leopold od Saxe Koburga naslijedi bi britanski tron, gdje se danas nalaze potomci princa Alberta iz iste germanske dinastije Saxe Coburg (a koji su promijenili prezime u Windsor). *I pokojna princeza Diana imala je istu titulu princeze od Walesa (i potječe iz dinastije Stewarta koji su bili odani protestantizmu). Nova supruga princa Charlesa je Camila Parker, katolkinja po svom prvom mužu.*

Belgijski kralj Leopold III je 1940. napravio dogovor sa Hitlerom (također katolikom) i ostao je tijekom rata u Belgiji, koja je odmah i kapitulirala.

Neposredno prije savezničke invazije Himler (katolik) je tajno preveo kralja Leopolda u Njemačku. Nakon rata Leopold se pokušao vratiti u Belgiju, ali mu je prijetilo suđenje zbog izdaje i on je otišao u Švicarsku (danas financijsku centralu EU). Ostao je u izbjeglištvu sve do 1951.

BEZ PATRIOTIZMA, MORALA I DEMOKRACIJE

U svojoj knjizi "U odsutnosti većine" (De Afwezige Meerderheid) pokojni flamanski filozof Lode Kles (1913-1997) upravo je napisao da bez identiteta i istinskog osjećaja za pripadnost domovini ne može biti ni demokracije ni morala. Da li je baš ovo razlog što se kao prvi predsjednik EU našao neupadljivi Herman van Rompuy? Koliko je on u svojoj političkoj karijeri bio fleksibilan, opisao je u više navrata belgijski politički analitičar *Paul Belien*, koji je i autor zanimljive knjige o EU "*Tron u Bruxellesu*".

Tako Belien otkriva da je upravo Rompuy (koga je osobno upoznao) kao mlad bio pod utjecajem razmišljanja dr. Kles. Rompuy (1947) je konzervativni katolik i bio je politički aktivist omladinske sekcije Flamanske stranke kršćanskih demokrata. Pisao je knjige i članke o značaju tradicionalnih vrijednosti u društvu. U održavanju ovih vrijednosti on je vidio najvažniju ulogu religije. Rompuy je posebno bio pristalica ideje da se zabrani abortus, jer predstavlja ubijanje živog stvorenja.

Herman van Rompuy je u jednom trenutku čak namjeravao napustiti politiku i ući u novinarstvo. Tada mu je, kao talentiranom piscu i vrsnom intelektualcu, upravo Kles, koji je bio pred mirovinom, ponudio mjesto direktora belgijskog utjecajnog magazina *Trends*, koji se bavi financijama i ekonomskim temama. Ali Rompuy je ipak ostao u politici.

Što je razlog da se predomislio nije poznato, pa se spominje da je možda u pitanju svota koja se ne odbija ili neka služba iz koje se nikada ne izlazi. Tako je 1988. Rompuy postao lider tada vladajuće Stranke kršćanskih demokrata.

Kada je belgijski parlament 1990. izglasao vrlo liberalan zakon o abortusu, tadašnji belgijski kralj Boduen, koji je umro tri godine kasnije i koji nije mogao imati djece sa svojom ženom, a bio je odani katolik, navodno je izjavio da nikada neće potpisati takav zakon i "da će radije abdicirati". Ali, utjecajni belgijski političari nekako su bili "uvjereni" da kralj samo blefira, pa su primjedbe kralja (koji kao da je bio samo figura neke mnogo jače sile) ostale zataškane.

Kralj Boduen je tako zaista abdicirao travnja 1990. upravo zbog ovoga. Zakon je onda potpisao kolegij ministara sukladno belgijskim ustavom, koji tako predviđa ukoliko nema kralja.

Onda su ponovno izglasali da je kralj na tronu.

Kapitolski muzej u Rimu

Kao vođa tada najjače stranke u parlamentu ovaj najliberalniji zakon o pobačaju je praktično omogućio Rompuy, unatoč svojim čvrstim religijskim uvjerenjima.

Belien je o ovom skandalu (zapravo sprdnji s monarhijom i demokracijom) pisao za Wall Street Journal i bio zbog toga oštro ukoren i suspendiran. Istina tada NEKOME nije odgovarala.

Belin dalje kaže da je nakon ovoga Hermanu van Rompuyu bilo vrlo neugodno i prilikom jednog susreta s Belina čak je izbjegao i da ga pogleda u oči. Ali, njegova politička karijera je uspješno nastavljena. Postao je ministar financija, spiker predstavničkog doma i, konačno – premijer.

Belin kaže da je Rompuy i dalje nastavio objavljivati svoje knjige, koje su odavale intelektualnog i veoma inteligentnog autora, ali više nije branio koncept dobrog, već koncept manjeg zla. I počeo je pisati haiku.

Ali, politička nedosljednost Hermana van Rompuya je postala njegova glavna politička osobina.

“Demokracija” je u Belgiji veoma komplicirana, pa narodu ništa i ne znači. Zato su Belgijanci na “demokraciju” natjerani zakonom.

Predizborna obećanja za lakovjerne

Belgija se tako 2007. suočila s najdubljom političkom krizom kada je Vrhovni sud donio odluku da je postojanje jednog dvojezičnog izbornog distrikta u Bruxellesu (Bruxelles-Halle-Filvord) neustavno. Molbu da se utvrdi njegova ustavnost podnio je još 2003. stanovnik flamanskog dijela distrikta Herman van Rompuy.

Kršćanskim demokratima, koji tada nisu bili u vladajućoj partiji, očito je odgovaralo da se ovaj distrikt podijeli na dva dijela (briselski, gdje se govori francuski i gdje žive Valonci, i Hale-Filvord, gdje se govori nizozemski i gdje žive tzv. Flamanci.

Uputivši žalbu sudu Rompuy je imao namjeru da njome izazove političke probleme belgijskoj vladi Liberala, koji su odbijali da se ovaj distrikt podijeli. Rompuy-ovi flamanski kršćanski demokrati su tako 2007. izašli na izbore sa čvrstim obećanjem da će kad uđu u vladu ovaj briselski distrikt podijeliti. Čitavu predizbornu kampanju Rompuy je vodio s ovim obećanjem.

Kada je Rompuy stranka dobila većinu na ovim izborima i postala najjača flamanska stranka, nastao je problem jer nisu mogli sastaviti vladu od dovoljnog broja zastupnika Flamanaca i Valonaca upravo zbog spora oko podjele distrikta. Vrhovni sud je nalagao da se o tome izjasni parlament i da se glasa, a Valonci su to odbijali.

Da ne bi izgubio mogućnost da kako-tako formira vladu, Rompuy je kao spiker parlamenta naprasno počeo odugovlačiti sa stavljanjem ove točke na dnevni red. Birao je razne načine da takvu skupštinu sazove, pa je pribjegavao raznim trikovima, nakon zaključavanja vrata dvorane za sjednice do nepojavljivanja u uredu čitave tjedne kako formalno ne bi primio pisani zahtjev sazvati takvo glasovanje.

Kriza oko formiranja vlade je trajala mjesecima, da bi onda Rompuy pristao da se formira vlada sa Valoncima i bez podjele distrikta. Svoje glavno predizborno obećanje je jednostavno "zaboravio". Još gore, tako formirana vlada dobila je veći broj valonskih nego flamanskih ministara, iako su Flamanci većinski dio stanovništva u Belgiji i njih je oko 60 posto. Da podsjetimo – Rompuy je Flamanac.

I kada je 2008. godine, nakon jednog financijskog skandala, premijer Verhofstadt, flamanski liberal, morao podnijeti ostavku i na njegovo mjesto došao Van Rompuy, dobio je kabinet s većinom ministara Valonaca. Ali njemu to nije smetalo. I dalje je nastojao odgoditi glasovanje o podjeli briselskog distrikta, ne uvažavajući tako presudu Vrhovnog suda koju je baš on i inicirao. Zakoni i demokracija su tako za političare EU od karijere potrebni samo onda kada se od njih može napraviti politička dobit.

Je li ovakva politička fleksibilnost baš bila preporuka prilikom izbora prvog predsjednika EU, znaju samo oni koji su Rompuy-a tu postavili. A to nisu građani EU.

U svakom slučaju logo EU ima i dalje samo dvanaest zvjezdica kao dvanaest anđela koji okružuju logo jezuita. Što će dalje biti u središtu ovog kruga tek trebamo vidjeti. Radovi su još u tijeku.

izvor: vestinet.rs/uredio: nsp